

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μέσα στα χιόνια. Οι έπιδομές τών λύκων. Ο Χάρος που γυρίζει στους δρόμους. Τό δραμα τής γρηάς. Τά βώδια που μιλούν. Ο θάνατος του άφέντη. Οι πέτρες που περπατούν. Οι κρυμένοι θησαυροί. κ. λ. π. κ. λ. π.

Στά περασμένα χρόνια, σ' έποχές που τις καρδιές όλων θέρμαινε ή πίστις δέν ύπήρχε χωριό, όσο μακριά και άν ήταν, δέν ύπήρχε καλύβα στό βουνό, ή στό δάσος, τής οποίας οι κάτοικοι νά μνή πήγαιναν στη πλησιεστέρα έκκλησιά, τήν άγια νύχτα τών Χριστουγέννων. Πολλές φορές οι ναοί ήταν μακριά και έπρεπε οι χωρικοί νά κάνουν όλοκληρο ταξίδι, μέσα στις κρύες και παγωμένες έρημιές ή τά ξερατά δάση. Οι δρόμοι όμως δέν είχαν τότε καμιά άσφάλεια και ό χειμώνας ήταν σκληρός και ό καρπού σκεπασμένοι από χιόνια.

Γι' αυτό πόσα τραγικά έπεισόδια δέν συνέβαιναν και πόσες φορές μέσα στα σκοτάδια του δάσους δέν έλαμπαν δύο μάτια, σάν άναμμένα κάρβουνα, που έπειτα έγίνοντο τέσσαρα, έξη, ένα πλήθος, μετά όλοκληρη άγέλη λύκων...

Και ή χαρά τότε μεταβάλλοταν σέ θρήνο και άπάνω στα άσπρα χιόνια γενόντουσαν άπαίσια συμπτώσια θνητών...

Άλλοτε πάλι, στα όρεινά μέρη, τά χιόνια σκέπαζαν τους δρόμους και τότε πόσες φορές, μετά χαράδρα που έχασκε μέσα στό σκοτάδι, δέν κατόπινας τους δυστυχείς, που είχαν άποπληνηθή, καθώς γυρίζανε από τήν έκκλησία.

Γιά τούτο οι άνθρωποι πίστευαν ότι ό θάνατος, γύριζε στους έξοχικούς δρόμους τήν νύχτα τών Χριστουγέννων.

Μιά φορά, λένε, μετά περιβολαρού, ένώ πήγαινε στην λειτουργία του μεσονυχτίου συνάντησε ένα άλογο, που τό καθάλιευενας ένας άνδρας, του οποίου τό κεφάλι δέν φαινότανε, γιατί ήταν τυλιγμένο.

Πλησίασε τή γρηά, σάν νά ήταν τάχα κουρασμένος και άρχισε νά γογγύζει, επειδή δέν μπορούσε πλέον νά προχωρήσει. Η γρηά τόν έπιασε από τό χέρι, αλλά τό χέρι του ήταν κοκκαλωμένο.

— Γιατί, γυιέ μου, είσαι τόσο κρύος, σάν τόν Χάρο ; τόν ρώτησε.

— Γιατί έγώ κυρά μου, είμαι ό Χάρος, τής άπλητησεν.

Τρόμαξε ή γρηά και όταν συνήθε τόν ρώτησε που πηγαινει.

— Στην έκκλησιά, τής άποκρίθηκε ό Χάρος. Νά με κοιτάξεις όταν θά μπώ μέσα. Μονάχα σύ θά με ίδεις. Όλον, όσους θά άγγίξει μ' αυτό τό ραβδάκι θά πεθανουν άπάνω στόν χρονο.

Έτσι και έγινε. Σάν έφθασαν στην έκκλησία ή περιβολαρού είδε τό Χάρο νά γυρίζει άνάμεσα στους Χριστιανούς και με τό ραβδί του νά άγγίξει, τότε τόν ένα και τότε τόν άλλον, όποιος νά κινιταζή άν ήταν άνδρας ή γυναίκα, άν ήταν νέος ή γέρος ή παιδί.

Άξφρακα όμως είδε τό ραβδί νά άγγίξει τό παιδί της και τότε έμπεησε μία δυνατή φωνή. Στη φωνή αυτή έχάθηκε ό Χάρος, μά έντός του έτους, όλοι όσους είχε άγγίξει πέθαναν και μαζί τους και τό παιδί τής γρηάς.

Έπίστευαν ακόμα στα παλιά τά χιόνια, ότι τά μινύματα του θανάτου άνηγγέλλοντο από τά καματερά, που τήν νύχτα τών Χριστουγέννων, πέρναν ανθρώπινη μιλιά και διμιλούσαν άναμεταξύ τους, μέσα στους σταύλους, σάν άνθρωποι εις άνάμνησιν τών ζώων τής Άγίας νύχτας τής Γεννήσεως.

Σ' ένα χτήμα, ό ύπηρέτης, που κοιμότανε μέσα στόν σταύλο με τά βώδια, άκουσε τόν έξηξ διάλογο ανά νύχτα :

— Τι θά κάνουμε αύριο : Ρώτησε έξαφνα τό πειό νέο από τά βώδια.

— Θα θάψουμε τόν άφεντιζό μας, άποκρίθηκε ένα γέρικο μαυροβώδι. Και δέ θα κάνεις άχημια Γιάννη, πρόσθεσε γυρίζοντας στόν ύπηρέτη, νά μάς τόν ειδοποιήσης, για νά κανονίση τις δουλειές του και νά μεταλαβή.

Τό κοπέλι σηκώθηκε άμέσως και έτρεξε εις τόν άφεντιζό του και του είπε τήν προφητεία του βωδιού. Ο άφεντιζός του όμως, που ήταν καλός χριστιανός, δέν έδωσε πίστη στη προφητεία του βωδιού.

Στην άρχή μάλιστα γέλασε, έπειτα όμως θύμωσε και κατακόκκινος από τιν θυμού του είπε στόν ύπηρέτη του :

— Τώρα θά δείξω έγώ, στό παληοβώδι.

Και πετάχτηκε έξω για νά τρέξη στόν σταύλο. Μά μόλις βγήκε σάν θύρα, γλύστρησε στην παγωνιά και έπεσε προύμυτα στην αύλη, χτύπησε άσχημα στα κεφάλι του και έμεινε στόν τόπο...

Τήν νύχτα όμως τών Χριστουγέννων δέν μιλούν μόνον τά ζώα, αλλά ζωντανεύουν και τά άψυχα. Στη Βρετανία πιστεύουν ότι τήν νύχτα αυτή, πολλά πελώρια λιθάκια μετακινούνται και πηγαινουν νά πιούν νερό, σάν τά πρόβατα, στα ποτάμια και τις λίμνες

Ένας τέτοιος όγκόλιθος ό πειό σπουδαίος μάλιστα από όλους ήταν τό κορβάνι του άγίου Μιρελί. Τό κορβάνι αυτό έκυρβε από κάτω θησαυρόν, ό όποιος έσκανδάλιζε ένα χωρικό πολύ φιλάργυρο.

Ο χωρικός αυτός όταν έμαθε διτι νύχτα τών Χριστουγέννων, οι βράχοι έπήγαιναν και έπιαν νερό και άφηναν έξοκεία τους θησαυρούς που κρύβανε δέν είχε πειά, όλων τών χρόνων, άλλο τίποτα στόν νοϋ του, παρά πώς νά τους πάρη. Για νά μπορέση νά πάρη τόν θησαυρό, έπρεπε στό διάστημα τών δώδεκα κτύπων του μεσονυχτίου, νά προφθάση νά κόψη τόν «χρυσό κλαρι», που μόνον αυτή τήν ώρα έλαμπε στό δάσος και τό όποιον είχε τή δύναμη μαγικής οράβδου. Έκοψε λοιπόν τό κλαρι, και έτρεξε με τά τέσσαρα, στόν μεγάλο βράχο, ό όποιος πράγματι, σηκώθηκε βαρύν και σάν μεθυσμένος άνθρωπος, πηδούσε κι έρευνε. Τό χρυσό ραβδί, έφώτισε τό μέρος που ήταν ό βράχος και φάνηκε ένας λάκκος γεμάτος με χρυσάφι. Ο φιλάργυρος τότε έπεσε άπάνω στό θησαυρό και άρχισε νά γεμίζει τό σουβάλι που είχε φέρει. Άμα γιόμισε τό σουβάλι, άρχισε νά χώνη και στις τσέπες του, σάν σουζα του, στην πουκαμισία του. Είχε ξεκάσει από τή δίψα του χρυσού, τόν βράχο που έαναγούριζε σέ λίγο. Μόλις όμως έπαψε νά χτυπά τόν ώρολόγι δώδεκα, άκούστηκαν τά τεράστια βήματα του βράχου, που γύρισε. Πριν προφθάση νά φύγη ό φιλάργυρος, ό βράχος τόν έπλάκωσε κ' έτσι με τό αίμα του ποτίστηκε τό χρυσάφι του θησαυρού.

Οι Χριστιανοί τότε, έπίστευαν ακόμη ότι δέν είχαν μόνον νά νικήσουν τά στοιχεία τής φύσεως που ζωντανεύαν και τήν άγιοότητα τήν χειμερινή, αλλά και αυτόν τόν διάβολο, που γύριζε τή νύχτα έκείνη στα κοπάδια, για νά έμποδίση τόν κόσμο νά πη εις τήν έκκλησία ! Τι παγίδες τού έστηνε στους Χριστιανούς !

Σέ δρόμους και σέ μονοπάτια έσπερνε χρυσά λεπτά, που έλαμπαν εις τό σκοτάδι, σάν άναμμένα κάρβουνα. Και όποιος δέν κριτότανε και έσχυβε νά τά πάρη, αυτά χανόντουσαν από τά χιόνια του και άφηναν στα δάχτυλά του ένα μαύρο σημάδι που δέν έβγαίνει ποτέ και μαζί με τό σημάδι αυτό, έμεινε και ένα κάψιμο σάν τή φωτιά του Άδου.

Ένας γέρος ύπηρέτης διηγείτο τό έξης έπεισόδιο που του συνέβη μία νύχτα τών Χριστουγέννων του 1703. Παρ' όλες τής παρατηρήσεως τών γονεων του, σάν ήταν παιδί, αυτός πήγε και έστησε παγίδες σ' ένα παληό νεκροταφείο, για νά πιάση λαγούς. Και αντί νά πάη στην έκκλησία, έπήγε στις παγίδες του και εύρησε ένα λαγό πιασμένο. Ο λαγός όμως, αντί νά περιμένη νά τόν πιάση, έκοψε μόνος του με τά δόντια του τό πόδι του και έφυγε. Έτρεχε τό παιδί από πίσω του, έτρεχε και ό λαγός, με τό κομμένο πόδι.

Τρέχοντας, τρέχοντας φθάνουν και οι δύο σ' ένα μεγάλο ποτάμι και τή στιγμή, που τό παιδί, άπλωνε τό χέρι του νά τόν πιάση τόν λαγό, έκείνος κάνει έναν πηδο και βρσκειται στην άλλη όχθη. Τότε πήρε τήν μορφή του διαβόλου και γύρισε κατά τό παιδί, που είχε μείνει έντρομο και του φώναξε :

— Ε ! Καλά δέν πήγαινα, με όλη μου τήν κουτσαμαρά ; Τόν μεσαίωνα όλη ή ιστορία τής Γεννήσεως, παριστανότανε τις ημέρες αυτές στα θέατρα. Η συνήθεια αυτή ύπάρχει και σήμερα σέ πολλά μένη της Γαλλίας και τής Γερμανίας. Από τις παραστάσεις αυτές δέν έλειπε ούτε ό Ηρώδης ό θηριώδης, ούτε οι μάγοι «οι έξ ανατολών» ούτε τό άστρο τής Ανατολής. Άλλοι τις σκηνές αυτές τις ύπεδούοντο άνθρωποι, που μιλούσαν και έψαλλαν και άλλου κερένιες κουβλες.

Λειψάνον αυτού, εις ή μικρή φάνη, που περιφέρουν σήμερα τά παιδια και λένε τά Κάλαντα στα σπίτια !... Ο Παππούς

ΜΙΑ.. ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙΝΑ !

Στό Κονάς Σίτυ του Μισουρι τής Άμερικης έώτασε πρό ήμεροθν τήν... 106η έπέτειο τών γενεθλιών της ή κυρία Έμμα Μάκ Μαών, γάμπος, ή οποία εις ή γρηαιότερη γυναίκα τών Ηνωμένων Πολιτειών. Στους δημοσιογράφους που πήγαν νά τής πάρουν συνέντευξη, και ό όποιος τήν ρώτηαν νά δουλέη στην ραδιομηχανή της, ή κυρία Έμμα Μάκ Μαών ειπε ότι τήν μακροζωία της τήν όφειλει στό ότι έργάζεται άδιακόπως, στό ότι σκενιδίζει νά έσπανά τό πρωί παρά πολύ ένωρίς, και τέλος στό ότι πίνει πολύν καφέ.

Από τό 1911 που πέθανε ό σύζυγος της σέ ηλικία 91 έτων, ή κυρία Μάκ Μαών συντηρείται άποκλειστικώς από τήν έργασία της, χωρίς νά νασαδοχθή νά ζητήση ποτέ βοήθεια από κανέναν. Κερδίζει δώδεκα δολλάρια τήν έβδομάδα, από τά όποια στέλνει τά πέντε στόν γυιό της, και με τά ύπόλοιπα ζή και βάζει και στην πάντα για τά γεράματά της !.

